

РЕШЕНИЕ

№ 12272

гр. София, 11.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 51 СЪСТАВ, в публично заседание на десети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВЕТА В. И.А

при участието на секретаря ДИАНА АЛ. И.А
като разглежда докладваното от ИВЕТА В. И.А Гражданско дело № 20221110148092 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявен е от К. А. Н. против [фирма] отрицателен установителни иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК за признаване за установено в отношенията между страните, че ищецът не дължи на ответника следните суми: 1 616,50 лева, представляваща главница за периода от 01.10.2002 г. до 30.04.2008 г., 654,31 лева, представляваща мораторна лихва върху главницата за периода от 01.12.2002 г. до 29.05.2009 г., ведно със законната лихва върху главницата за периода от 06.07.2009 г. до окончателното изплащане, както и 183,54 лева, представляваща сторени разноси по делото, които суми се равняват на $\frac{1}{2}$ част от стойността на вземанията по изпълнителен лист от 26.10.2009 г., издаден по гр. дело № 6715/2009 г. по описа на Софийски районен съд, 86 с-в срещу наследодателката на ищеца, поради новонастъпило обстоятелство – погасяване на вземанията по давност.

Ищецът твърди, че в хода на производството по гр. дело № 6715/2009 г. по описа на Софийски районен съд, 86-ти състав бил издаден изпълнителен лист от 26.10.2009 г. срещу наследодателката му И.Й. Н.а, починала на 19.02.2020 г., и в полза на ответното дружество за следните суми: 3 233 лева, представляваща главница за периода от 01.10.2002 г. до 30.04.2008 г., 1 308,61 лева, представляваща мораторна лихва върху главницата за периода от 01.12.2002 г. до 29.05.2009 г., ведно със законната лихва върху главницата за периода от 06.07.2009 г. до окончателното изплащане, както и 367,08 лева – разноси по делото. Посочва, че въз основа на изпълнителния лист и за събиране на удостоверените в същия вземания по молба на [фирма] от 08.04.2010 г. срещу И. Н.а било образувано изпълнително дело № 20108580400281/2010 г. по описа на ЧСИ УД.. Излага се, че след смъртта на длъжника на 19.02.2020 г. нейни законни наследници са ищецът К. Н. и третите за процеса лица А. Н. и М. Н.а, като ищецът притежава $\frac{1}{2}$ идеална част наследствен дял, с което обосновава интереса си от отричане на $\frac{1}{2}$ част от вземанията по процесния изпълнителен лист. Твърди се, че последното валидно изпълнително действие, извършено в хода на образувания изпълнителен процес е от 16.04.2010 г. Намира, че последният е прекратен на 17.04.2012 г. на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК и по силата на закона – с изтичане на 2 години, считано от това действие. Всички извършени след този момент действия са без правно значение, тъй като са извън рамките на висящо изпълнително дело. Ищецът посочва,

че вземанията по процесния изпълнителен лист са недължими поради погасяването им по давност, намирайки за приложим 3-годишният давностен срок, с оглед характера им на периодични плащания, който срок е изтекъл на 17.04.2013 г. В условията на евентуалност посочва, че към 17.04.2015 г. е изтекъл и 5-годишният давностен период. С тези съображения отправя искане за уважаване на предявените искиви претенции. Претендира присъждане на разноски.

В депозирания в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК писмен отговор ответникът [фирма] на основание чл. 237 ГПК признава основателността на предявения иск, както и обстоятелството, че сумите по процесния изпълнителен лист, издаден по гр. дело № 6715/2009 г. по описа на Софийски районен съд, 86-ти състав, са недължими от ищеца поради настъпила погасителна давност. Не оспорва, че изпълнително дело № 281/2010 г. по описа на ЧСИ У.Д. е прекратено на 16.04.2012 г. по силата на закона на посоченото от Н. основание и независимо от липсата на изричен акт на съдебния изпълнител, като към настоящия момент е налице и изрична молба на вискателя за прекратяване на делото. С отговора ответникът не оспорва, че последното валидно изпълнително действие е от 16.04.2010 г., посочвайки, че топлофикационното дружество не е предприемало други такива срещу ищеца. С процесуалното си поведение [фирма] не е дало повод за образуване на настоящото производство. С тези доводи се отправя искане за постановяване на решение по чл. 237, ал. 1 ГПК – при признание на иска и за присъждане в полза на ответника на сторените по делото разноски на основание чл. 78, ал. 2 ГПК.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК.

Съгласно посочената разпоредба всеки може да предяви иск, за да установи несъществуването на едно правоотношение или на едно право, но когато има интерес от това.

Следователно, основателността на процесната искова претенция е обусловена от установяване от ищеца, при условията на пълно и главно доказване, на правния си интерес от търсената защита – отричане на вземанията, чрез доказване наличието на твърдяната форма на извънпроцесуално поведение на ответното дружество, свързана с претендиране на процесните суми и активната си процесуална легитимация в процеса – качеството си на наследник на длъжника на процесните суми.

При установяване на тези обстоятелства, в тежест на ответника е да докаже предприемането на действия, довели до спиране и/или прекъсване на давността.

С оглед твърденията на двете страни и изричното признание, направено с отговора на исковата молба, на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК с проекта за доклад по делото, обективизиран в определението от 09.01.2023 г. и обявен за окончателен такъв, предвид липсата на оспорване от страните, като безспорни и ненуждаещи се от доказване са отделени обстоятелствата, че въз основа на процесния изпълнителен лист е образувано изпълнително дело № 2010858040028/2010 г. по описа на ЧСИ У.Д. с рег. № 858 на КЧСИ, с район на действие СГС, което е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК по силата на закона.

Изясни се, че процесните, оспорени от ищеца вземания, представляват суми, удостоверени в изпълнителен лист, издаден срещу лицето И.Й. Н.а, за което не се спори, а и от представените от ищеца и приети по делото писмени доказателства – препис-извлечение от акт за смърт от 29.04.2022 г. и Удостоверение за наследници от 27.01.2021 г., двете издадени от длъжностно лице при Столична община, район Изгрев, следва, че е наследодател на ищеца К. А. Н., като същият, на основание чл. 5, ал. 1 ЗН, е законен наследник с 1/2 част от наследството, включващо правата и задълженията на починалото

лице.

Съществуването на годин изпълнителен титул в полза на ответното дружество дава възможност на същото, като кредитор, във всеки един момент да инициира ново изпълнително производство за принудително събиране на сумите, което от своя страна поначало обуславя интереса на задълженото лице – ищецът К. Н., като законен наследник на починалия длъжник, да оспори съществуването им въз основа на твърдяното от него обстоятелство – погасяване на притезанията по давност, започнала да тече след издаването на изпълнителния лист и изтекла към момента на образуване на настоящото производство (в този см. Определение № 410 от 20.09.2018 г. по ч. гр. дело № 3172/2018 г., IV-то г.о. ВКС).

Същевременно обаче доказателствата по делото – писмените материали, съдържащи се в приетия по делото заверен препис от изпълнително дело № 281/2010 г. по описа на ЧСИ У.Д. сочат, че за погасяване на задълженията на длъжника И.Й. Н.а по процесния изпълнителен лист, в хода на изпълнителния процес, чрез преводи от 13.07.2020 г. от банкова сметка, открита при [фирма] и въз основа на наложен заповор със заповорно съобщение от 16.04.2010 г. (л. 51 от делото), получено от търговската банка – адресат на 22.04.2010 г. (предвид и писмото от [фирма] с вх. № 18107/22.04.2010 г. – л. 63 от делото, с което се потвърждава налагането на заповор върху сметката на длъжника) в полза на вискателя [фирма] е преведена сума в общ размер от 5 194,79 лева с основание – частично плащане по изпълнително дело № 281/2010 г., И. Н.а, съгласно платежния документ от 13.07.2010 г. – л. 88 от настоящото дело. Изяснява се също, съгласно писмо с рег. № 13343/29.06.2010 г. от третото задължено лице [фирма] до ЧСИ У.Д. (л. 87 от делото), че с тази сума се погасяват следните вземания по изпълнителния лист: частично – със сумата от 3 103,34 лева главницата; изцяло лихвата за забава в размер от 1 308,61 лева; изцяло разноските по изпълнителния лист в размер от 367,08 лева; лихва за забава в размер от 291,72 лева (предвид удостовереното в изпълнителния лист вземане за лихва върху главницата, считано от 06.07.2009 г. до изплащането ѝ), както и сумата от 919,25 лева – такси по изпълнителното дело. Посочените плащания, като вид и размер на погасените вземания, съответстват на поредността, установена в чл. 76, ал. 2 ЗЗД, както и на вземанията, удостоверени в изпълнителния лист и посочените от съдебния изпълнител в заповорното съобщение до търговската банка от 16.04.2010 г. В последното изрично е посочено, че размерът на дължимите суми включва: 3 233 лева главница, законна лихва за периода от 06.07.2009 г. до 30.04.2010 г. в размер от 291,72 лева, 1 308,61 лева неолихвяеми вземания (мораторни лихви, обезщетения), 367,08 лева присъдени разноси, както и такси и разноси по ТТР към ЗЧСИ в полза на вискателя в размер от 919,25 лева. За намаляване размера на задълженията по процесния изпълнителен лист вследствие от реализираните на 13.07.2010 г. преводи свидетелстват и данните в последващата покана за доброволно изпълнение от 21.08.2012 г. (л. 99 от делото), адресирана до длъжника И.Й. Н.а, в която е посочено, че дължимата сума по процесния изпълнителен лист възлиза на 557,65 лева.

Ето защо, при липсата на данни за други плащания, отнесени към вискателя за погасяване на вземания по изпълнителния лист, съдът приема, че непогасена чрез тези плащания е останала само част от главницата в размер от 129,66 лева (разлика между присъдената от 3 233 лева и погасената с банковите преводи в размер от 3 103,34 лева). Останалите суми са погасени с извършеното плащане преди образуване на настоящото производство.

Предвид така осъщественото погасяване чрез плащане на част от сумите по изпълнителния лист и съобразявайки обема на отговорността на ищеца като законен наследник на длъжника И. Н.а, определен от наследствения му дял – $\frac{1}{2}$ част наследството ѝ, съдът приема, че за К. Н. е налице правен интерес да отрича единствено дължимостта на сумата от 64,83 лева – $\frac{1}{2}$ част от останалата непогасена чрез плащане в хода на изпълнителния процес главница в общ размер от 129,66 лева, съответно за законната лихва

върху същата от 06.07.2009 г. до изплащане на вземането. За останалата $\frac{1}{2}$ част от същата, както и за останалите вземания по изпълнителния лист, които вече са погасени в рамките на проведеното изпълнително производство – останалата част от главницата, лихвата за забава и разноските по делото, съдът приема, че не е налице правен интерес от търсената защита. Целта на производството по предявен отрицателен установителен иск по чл. 124, ал. 1 ГПК е да бъде осъществена защита на длъжника от провеждане на принудително производство спрямо него, като в настоящия случай се касае за вече приключило принудително събиране на част от вземанията по изпълнителния лист, в който смисъл е и разяснението, дадено в Определение № 40/25.01.2018 г. по ч. гр. дело № 4750/2017 г. по описа на ВКС, III г. о. Ето защо, за вече погасените чрез плащане суми, производството следва да бъде прекратено, при съобразяване с оспорваната от ищеца $\frac{1}{2}$ част от същите, а именно в частта от исковата претенция, с която се отрича вземане в размер на сумата от 1 551,67 лева (разлика между предявения размер от 1 616,50 лева и приетия за допустим от 64,83 лева), ведно със законната лихва върху тази главница за периода от 06.07.2009 г. до окончателното изплащане, за сумата от 654,31 лева, представляваща мораторна лихва върху главницата за периода от 01.12.2002 г. до 29.05.2009 г., както и за сумата от 183,54 лева, представляваща сторени разноси по делото, и същото да продължи за разглеждане на останалата част от претенцията на ищеца, а именно за сумата от 64,83 лева – $\frac{1}{2}$ част от останалата непогасена чрез плащане главница и законната лихва за забава върху същата.

Между страните не се спори, а и от приобщените писмени доказателства се установява, че процесният изпълнителен лист от 26.10.2009 г. по реда на чл. 416 ГПК – въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение на парично задължение по ч. гр. дело № 6715/2009 г. по описа на Софийски районен съд, III ГО, 86-ти състав в полза на кредитора [фирма] срещу длъжника И.И. Н.а за сумите от 3 233 лева, представляваща главница за потребена топлинна енергия за периода от 01.10.2002 г. до 30.04.2008 г. за абонатен № [№], 1 308,61 лева, представляваща лихва за забава за периода от 01.12.2002 г. до 29.05.2009 г., ведно със законната лихва върху главницата за периода от 06.07.2009 г. до окончателното изплащане, както и 90,83 лева – разноси по делото и 276,25 лева – юрисконсултско възнаграждение, произтичащи от доставена топлинна енергия на адрес: [адрес]. Изяснява се, че препис от заповедта за изпълнение е връчен на длъжника на 21.09.2009 г. чрез друго лице от адреса, приело съобщението със задължение да го предаде на адресата.

В настоящия случай ищецът К. Н. оспорва процесното вземане с твърдението за погасяването му по давност, започнала да тече след издаване на процесния изпълнителен лист и изтекла към момента на образуване на настоящото производство.

От систематичното тълкуване на разпоредбите на чл. 110 и чл. 118 ЗЗД следва изводът, че погасителната давност е законоустановен период от време, през който носителят на едно вземане бездейства и с изтичането на който последният губи възможността да получи защита на правото си чрез средствата на държавната принуда.

Уредено като строго формално заповедното производство по чл. 410 и сл. ГПК има за цел да установи дали едно парично вземане е спорно и в случаите, при които е останало неоспорено от длъжника да даде по-бърза защита на кредитора чрез издаване на изпълнително основание – заповед за изпълнение /арг. чл. 404, т. 1, предл. 3 ГПК/, която да послужи да принудително изпълнение на притезанието по реда на чл. 442 и сл. ГПК.

От систематичното тълкуване на разпоредбите на чл. 423, чл. 424 и чл. 439 ГПК следва изводът, че влязлата в сила по реда на чл. 416 ГПК – като неоспорена в срок от длъжника заповед за изпълнение на парично задължение има правни последици, аналогични на влязлото в законна сила съдебно решение. Безспорно същата се ползва с изпълнителната сила, присъща на осъдителните решения и представлява съдебно изпълнително основание за удостоверените в нея парични вземания. Същевременно, заповедта за изпълнение има установително действие в отношенията между страните, като влизането \square в сила пречиства

оспорването на вземанията въз основа на обстоятелства или доказателства, които са били известни на длъжника и с които е разполагал или е можел да се снабди до изтичането на срока за възражение – арг. чл. 424 ГПК.

Вземането, установено с влязлата в сила заповед за изпълнение, може да бъде оспорено единствено по реда на чл. 423 ГПК и чл. 424 ГПК, които по характера си представляват извънредни хипотези, с ограничено във времето приложение. Същевременно и в заповедното производство, в хода на което е издадено изпълнителното основание, допустима форма на защита е искът по чл. 439 ГПК, който обаче може да се основава само на факти, настъпили след изтичането на срока за подаване на възражение – арг. чл. 439, ал. 2 ГПК.

Всичко изложено дотук дава основание на съда да приеме, че влязлата в сила заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК има присъщото на съдебните решения установително действие в отношенията между страните, поради което спрямо удостоверените в същата вземания от влизането ѝ в сила става приложим петгодишният давностен срок съгласно разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ГПК. В този смисъл са и мотивите, изложени в Определение № 214 от 15.05.2018 г. по гр. дело 1528/2018 г. по описа на ВКС, IV гр. о., постановено в производство по реда на чл. 288 ГПК, в които е отразено, че влязлата в сила заповед за изпълнение формира сила на пресъдено нещо и установява с обвързваща страните сила, че вземането съществува към момента на изтичането на срока за подаване на възражение, в който смисъл са и Определение № 443 от 30.07.2015 г. по ч. търг. дело № 1366/2015 г., II т. о., ТК на ВКС, така също и Определение № 576 от 16.09.2015 г. по ч. гр. дело № 4647/2015 г., IV г. о., ГК на ВКС.

Следователно, спрямо процесното, оспорено от ищеца вземане, за което по ч. гр. дело № 6715/2009 г. по описа на Софийски районен съд, III ГО, 86-ти състав е издадена заповед за изпълнение на парични задължения по чл. 410 ГПК, влязла в законна сила на основание чл. 416, ал. 1 ГПК, е приложим петгодишният давностен срок – арг. чл. 117, ал. 2 ЗЗД, започнал да тече от момента на влизане в сила на заповедта за изпълнение – в случая от 06.10.2009 г. – с изтичане на двуседмичния срок за подаване на писмено възражение.

По делото не се спори, а с отговора на исковата молба ответникът [фирма] изрично признава, че давностният срок за вземанията е изтекъл към момента на образуване на настоящото дело по искова молба от 02.09.2022 г. Това обстоятелство се подкрепя и от данните по делото, следващи от представените писмени материали, в частност от приетия заверен препис от изп. дело № [№]/22010 г. по описа на ЧСИ Д., сочещи, че същото е образувано по молба на вискателя с вх. № *****/08.04.2010 г., с искане за образуване на изпълнително дело и за предприемане на изпълнителни действия срещу длъжника И. Н.а. С молбата на съдебния изпълнител са възложени правомощия по чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ – за цялостно проучване на имущественото състояние на длъжника и за определяне начина на изпълнение.

Предвид това и при съобразяване със задължителните разяснения, дадени в мотивите на т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, съдът счита, че тази молба на [фирма], в качеството му на кредитор по изпълнителния лист, обективираща конкретни искания и възлагане по чл. 18 ЗЧСИ, и която е била приета от органа по принудителното изпълнение като редовна такава, е първото действие, което е довело до прекъсване на давността по отношение на процесното вземане и нова такава е започнала да тече, считано от следващия ден – 09.04.2010 г.

На основание чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД съдът приема, че подаването на молбата е довело и до спиране на давностния срок за вземанията по изпълнителния лист, през време на изпълнителното производство, съобразявайки разясненията, дадени в Постановление № 3 от 18.11.1980 г. на Пленума на ВС, като нова давност е започнала да тече от момента на отмяната на тълкуването на правната норма, дадено с това постановление на ВС, извършена

с т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС. В мотивите на постановлението изрично е прието, че след образуване на изпълнителното дело, при висящност на изпълнителния процес, прекъснатата вече давност се спира, тъй като изпълнителният процес е също съдебен процес, част от гражданския такъв, каквато част е и предшестващото го исково производство, в хода на което давност не тече докато трае процесът. Този акт на върховната съдебна инстанция е отменен с Тълкувателното решение № 2 от 26.06.2015 г., която отменя има действие занапред, а новото тълкуване на правната норма започва да се прилага именно от момента на постановяването на новия тълкувателен акт (в този смисъл Тълкувателно решение от 28.03.2023 г. по тълк. дело № 3/2020 г. на ОСГТК на ВКС, Решение № 170 от 17.09.2018 г. по гр. дело № 2382/2017 г. ГК, IV г. о. на ВКС).

Ето защо, докато е траел изпълнителният процес относно вземанията по образувани преди обявяването на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т. дело № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС, изпълнителни дела, давност за тези вземания не е текла. За тях давността е започнала да тече от 26.06.2015 г., от когато е обявено за загубило сила ППВС № 3/1980 г.

От този момент действието на спирането е преустановено, а петгодишният давностен срок е продължил да тече и поначало е изтекъл на 26.06.2020 г.

По делото от страна на ответника не се твърди извършването на конкретни изпълнителни способности, които да са довели до прекъсване на давността или наличието на други основания за спирането ѝ, след този момент, като както вече се изясни, дружеството изрично признава погасяването по давност на вземанията, както и за прекратяване на изпълнителното дело на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК именно поради липсата на извършени изпълнителни действия.

Съгласно посочената разпоредба едно от основанията за прекратяване на изпълнителното производство е бездействието на вискателя, изразяващо се в това, че в продължение на две години същият не е поискал извършването на изпълнителни действия и водещо до осуетяване реализацията на правата му. Процесното прекратително основание настъпва *ex lege* – по силата на закона, считано от момента на изтичане на две години от последното действие, в който смисъл са и задължителните за съда разяснения, дадени в т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, без значение дали съдебният изпълнител е постановил акт за прекратяване на принудителното изпълнение и в кой момент е сторил това /в случая на 01.12.2022 г./, тъй като с постановлението си съдебният изпълнител само констатира настъпилото прекратяване. Издаването на постановлението за прекратяване, предвидено изрично в разпоредбата на чл. 433, ал. 1 ГПК, е необходимо за прогласяване на действието му и за прилагане на някои от последиците му – арг. чл. 433, ал. 3 ГПК, но не и за настъпване на самата перемпция.

С оглед всичко изложено дотук и предвид съвпадащите твърдения на страните, съдът приема, че към момента на образуване на настоящото производство процесното вземане за главница от 64,83 лева е погасено по давност, поради което и предявената искова претенция в тази част се явява основателна и като такава следва да бъде уважена.

По отговорността за разноси:

В настоящия случай право на разноси, съразмерно с уважената/прекратената част има всяка от страните. На основание чл. 78, ал. 4 ГПК, според прекратената част, при съобразяване с основанията за това – недопустимост на исквата претенция в тази част, в полза на ответника следва да бъде присъдена сумата от 97,36 лева – разноси по делото за юрисконсултско възнаграждение, съобразно минимума, предвиден в чл. 37 от ЗПрП, вр. с чл. 25, ал. 1 от НЗПрП, към чието прилагане препраща разпоредбата на чл. 78, ал. 8 ГПК /изм. ДВ бр. 8/2017 г./. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК, съразмерно с уважената част от иска, в полза на ищеца следва да бъде присъдена сумата от 15,66 лева – разноси за държавна

такса и адвокатско възнаграждение, чието реално извършване следва от представения по делото договор за правна защита и съдействие от 10.08.2022 г. (л. 13) с отразено заплащане на уговореното възнаграждение в брой, в която част последният имат характера на разписка, удостоверяваща реалното ѝ получаване – арг. т. 1 от Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г., ОСГТК на ВКС, както и предвид осъществения процесуално представителство на ищеца в хода на производството от упълномощения му представител, изразяващо се в депозиране на искова молба и представителство в съдебните заседания. В тази връзка съдът намира за неоснователно възражението на ответника по чл. 78, ал. 5 ГПК за неговата прекомерност, съобразявайки и, че адвокатското възнаграждение, претендирано от ищеца в общ размер от 500 лева е малко над минималния размер от 356 лева, следващ от разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (в редакцията, приложима към момента на сключване на договора). Същевременно съдът намира, че в случая не е налице основание за прилагане на изключението, регламентирано в разпоредбата на чл. 78, ал. 2 ГПК, предвиждаща присъждане в полза на ответника на сторените от него разноски когато същият признае иска и с поведението си не е дал повод за завеждане на делото. Прилагането на хипотезата на чл. 78, ал. 2 ГПК изисква да са изпълнени и двете предпоставки, визириани от законодателя, в условията на кумулативност – ответникът с поведението си да не е дал повод за завеждане на делото и да признае иска. В случая, съдът счита, че не са налице и двете предпоставки, поради което разпредели отговорността между страните за направените разноски съобразно уважената част от иска по общото правило на чл. 78, ал. 1 ГПК. Действително, с отговора на исковата молба ответното дружество е признало иска, като не е оспорило, че вземанията са погасени по давност. Съдът, преценявайки цялостното поведение на ответника в процеса (в т. см. Определение № 163 от 25.05.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1070/2009 г., I г. о., ГК) – а именно изразеното в писмения отговор и становището в писмената молба по делото от 10.04.2023 г. (л. 35 от делото) с искане за отхвърляне на иска, евентуално за постановяване на неприсъствено решение срещу ищеца и за присъждане на сторените по делото разноски, както и с оглед данните за прекратяване на образуваното въз основа на процесния изпълнителен лист изпълнително дело № 281/2010 г. по описа на ЧСИ У.Д. с постановление на съдебния изпълнител от 14.09.2020.12.2022 г., но въз основа на изрично искане от вискателя [фирма] от 28.11.2022 г., а с това и след депозиране на процесната искова молба и след получаване на препис от същата от ответната страна, съдът намира, че с поведението си ответникът е дал повод за образуване на делото, поради което и на същия не се следват разноски по реда на чл. 78, ал. 2 ГПК въ връзка с уважената част от исковата претенция.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по делото по предявения от К. А. Н., с ЕГН: ***** и адрес: [адрес] против [фирма], с ЕИК: [ЕИК], със седалище и адрес на управление: [адрес] отрицателен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК в **ЧАСТТА** относно признаване недължимостта на сумите, както следва: **1 551,67 лева**, представляваща главница за периода от 01.10.2002 г. до 30.04.2008 г. (разлика между предявения размер от 1 616,50 лева – ½ част от общата присъдена главница и сумата от 64,83 лева – ½ част от останалата непогасената чрез плащане главница), ведно със законната лихва върху главницата за периода от 06.07.2009 г. до окончателното изплащане, **654,31 лева**, представляваща мораторна лихва върху главницата за периода от 01.12.2002 г. до 29.05.2009 г. (1/2 част от общо присъдената лихва), както и за сумата от **183,54 лева**, представляваща сторени разноски по делото (1/2 част от общо присъдените разноски), за които суми по гр. дело № 6715/2009 г. по описа на Софийски районен съд, III ГО, 86-ти

състав срещу наследодателката на ищеца е издаден изпълнителен лист от 26.10.2009 г.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от К. А. Н., с ЕГН: ***** и адрес: [адрес] против [фирма], с ЕИК: [ЕИК], със седалище и адрес на управление: [адрес] отрицателен установителни иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК, че К. А. Н. не дължи на [фирма] **сумата от 64,83 лева**, представляваща $\frac{1}{2}$ част от останалата непогасена чрез плащане главница за периода от 01.10.2002 г. до 30.04.2008 г., ведно със законната лихва върху главницата за периода от 06.07.2009 г. до окончателното изплащане, за която сума по гр. дело № 6715/2009 г. по описа на Софийски районен съд, III ГО, 86 – ти състав срещу наследодателката на ищеца е издаден изпълнителен лист от 26.10.2009 г.

ОСЪЖДА К. А. Н., с ЕГН: ***** и адрес: [адрес] да заплати на [фирма], с ЕИК: [ЕИК], със седалище и адрес на управление: [адрес], на основание чл. 78, ал. 4 и ал. 8 ГПК, **сумата от 97,36 лева**, представляваща сторени разноси по делото.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК: [ЕИК], със седалище и адрес на управление: [адрес] да заплати на К. А. Н., с ЕГН: ***** и адрес: [адрес], на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, **сумата от 15,66 лева**, представляваща сторени разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба, пред Софийски градски съд, в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____